

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 010796 15 Кж 3
Бања Лука, 02.02.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала, састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р.Ј., због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом примања мита из члана 351. став 1. истог Закона и оптуженог Ђ.Ш. због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. у вези са чланом 25. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптуженог Р.Ј., адвоката заједничке адвокатске канцеларије Ј.Ј. и Ј.И. из Б.Л., оптуженог Ђ.Ш.а и његовог браниоца, адвоката Д.Ј. из И.С., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала, број 11 0 К 010796 15 К 2 од 10.6.2015. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали специјални тужилац Окружног тужилаштва Бања Лука, Посебно тужилаштво за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала-Специјално тужилаштво, Сања Зорић, оптужени Р.Ј. и његов бранилац, адвокат Ј.Ј. из Б.Л., а одсуству, уредно обавијештених оптуженог Ђ.Ш. и његовог браниоца, донио је дана 02.02.2016. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе браниоца оптуженог Р.Ј., оптуженог Ђ.Ш. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала, број 11 0 К 010796 15 К 2 од 10.6.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала, број 11 0 К 010796 15 К 2 од 10.6.2015. године, оглашени су кривим оптужени Р.Ј., због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) у стицају са кривичним дјелом примања мита из члана 351. став 1. истог Закона, а оптужени Ђ.Ш. због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. у вези са чланом 25. КЗ РС.

Оптуженом Р.Ј., за кривично дјело примања мита из члана 351. став 2. КЗ РС, утврђена је казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 4 (четири) мјесеца и, као споредна казна, новчана казна у износу од 9.000,00 КМ, а за кривично дјело примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС, утврђена је казна затвора у трајању од 2 (двје) године и, као споредна казна, новчана казна у износу од 9.000,00 КМ, па је, на основу одредбе члана 42. став 2. тачке 2. и 4. и став 3. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и јединствену новчану казну, као споредну казну, у износу од 18.000,00 КМ. На основу одредбе члана 44, КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора, оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 16.11.2012. до 16.12.2012. године, као и вријеме проведено у Психијатријској болници С. од 24.3.2014. до 03.4.2014. године. На основу одредбе члана 56. став 1. тачка 3. члана 60. став 1. и 2. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности и то забрана обављања послова стечајног управника у трајању од 5 (пет) година од дана правоснажности пресуде. На основу одредбе члана 94. став 1. и 2. и члана 95. став 1. КЗ РС, од оптуженог је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дјела, у износу од 100.000,00 КМ.

Оптужени Ђ.Ш., осуђен је казну затвора у трајању од 1 (једне) године и новчану казну, као споредну казну, у износу од 6.000,00 КМ.

На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Д.П., са имовинскоправним захтјевом, упућује је на парницу.

На основу одредбе члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка и то солидарно износ од 464,00 КМ, те оптужени Р.Ј. износ од 3.100,00 КМ, а оптужени Ђ.Ш. износ од 2.700,00 КМ, те паушал у износу од по 500,00 КМ.

Против наведене пресуде, жалбе су, благовремено, изјавили бранилац оптуженог Р.Ј., адвокат Ј.Ј. из Б.Л., оптужени Ђ.Ш. и његов бранилац, адвокат Д.Ј. из И.С.

Бранилац оптуженог Р.Ј. је жалбу изјавила због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о казни, одлуке о одузимању имовинске користи, одлуке о забрани вршења позива, дјелатности или дужности стечајног управника, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе и то за дјело из тачке 1. изреке пресуде на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС а за дјело из тачке 2. изреке пресуде на основу одредбе члана 298. тачке а) или в) ЗКП РС, или изреке блажа казна или условна осуда, да се укине одлука о одузимању имовинске користи, те да се оптужени ослободи обавезе плаћања трошкова кривичног поступка у износу од 3.100,00 КМ, који се односе на трошкове вјештачења по вјештацима из ЈЗУ С.

Оптужени Ђ.Ш., у жалби није навео жалбене разлоге, а иста садржи приједлог да се побијана пресуда преиначи и ослободи од оптужбе. Аргументима из образложења жалбе, указује се на повреду принципа правичности у овом поступку, пристрасности судије и незаконитости у поступању.

Бранилац оптуженог Ђ.Ш. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе или одреди одржавање претреса пред другостепеним судом.

У одговору на жалбе, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, специјални тужилац, Сања Зорић, предложила је да се жалбе одбију, као неосноване, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству, уредно обавијештених, оптуженог Ђ.Ш. и његовог браниоца, адвоката Д.Ј. из И.С., бранилац оптуженог Р.Ј., адвокат Ј.Ј. из Б.Л. је изложила жалбу, остајући код разлога и приједлога, које је оптужени, у цјелости, подржао. Специјални тужилац је изложио одговор на жалбу, остајући код изнесених разлога и приједлога.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Аргументима изнесеним у образложењу жалби бранилаца оптужених, који су, у суштинским приговорима, подударни, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. Садржана је тврдња да је, у поступку доношења побијане пресуде, повријеђено право на одбрану, да је ту пресуду донио суд који није био стварно надлежан, да је пресуда заснована на незаконитим доказима, да је изрека пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима а у дијелу одређених одлучних чињеница уопште не садржи разлоге и тиме почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), е), з) и к) ЗКП РС, те да нису правилно примјењене одредбе тог закона а то је било од утицаја на правилно и законито доношење пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Изнесени аргументи из жалби, у прилог тврдњи о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, по оцјени овог суда, нису основани.

Наиме, у складу са овлашћењима из одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбијени су одређени доказни приједлози одбране, а затим у складу са обавезом која је прописана у одредби члана 304. став 7. истог Закона, дато је образложење у побијаној пресуди за разлоге којима се руководио суд у доношењу такве одлуке. Начин на који су образложени ти разлози, те чињеница да су прихваћени бројни други доказни приједлози одбране, појединачно наведени у побијаној пресуди (странице 9., 10. и 11.), затим садржај анализе тих доказа и њихова оцјена,

појединачно и у међусобној повезаности са свим другим изведеним доказима, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не даје основа за жалбене тврдње о фаворизовању тужилачке стране у поступку, повреди принципа једнакости и тиме повреди права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Надаље, дужности судије у руковођењу главним претресом, садржане у одредби члана 254. ЗКП РС, успостављају право да, у складу са одредбом члана 227. став 3. ЗКП РС, у одговарајућој мјери контролише и начин испитивања свједока. Та контрола обухвата право да се ускрати одговор на одређена питања, па тиме и право да се свједоку, у току испитивања укаже да „ако се нечега у вези са дјелом не сјећа или незна, да не мора дати одговор на та питања“. Овакав начин интервенције судије и дата упута на главном претресу 03.4.2015. године свједоку Д.П., није учињена прије почетка саслушања свједока и опомене (да је дужан говорити истину и да не смије ништа прећутати) и упозорења (да давање лажног исказа представља кривично дјело) у смислу члана 151. став 2. ЗКП РС, већ након одговора на бројна питања приликом унакрсног испитивања, и не може се сматрати као пристрасност судије, учињена у циљу да се усмјере одговори свједока и одбрани онемогући његово испитивање, те тиме оптуженом ускрати права на одбрану. Надаље, начином образложења побијане пресуде након њеног објављивања, а обзиром на садржај одредбе члана 300. став 3. ЗКП РС, која дефинише саопштење укратко разлога пресуде, није повријеђено право на одбрану, а на аргументима којима се указује на изостанак образложења за урачунавања временаведеног у Психијатријској болници С. у казну затвора изречену побијаном пресудом оптуженом Р.Ј. и разлоге за његово упућивање у ову установу, не може се градити теза о повреди права на одбрану, нити се на разлозима за упућивање у ту установу (што припада домен чињеничног стања), може заснивати тврдња о пристрасности судије за такву одлуку. Остали приговори, опширно изнесени у образложењу жалби, којима се указује на повреду права на одбрану због погрешне оцјене доказа и тиме погрешне примјене одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, као последице пристрасности судије по тврдњама, првенствено из жалбе браниоца оптуженог Р.Ј., су без основа, обзиром да су, у образложењу те пресуде изнесени садржаји доказа спроведених на главном претресу а затим оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује цитирана законска одредба. Правилност такве оцјене доказа, па и разлоге дате за оцјену вјеродостојности противријечних доказа, првенствено исказа оптужених и свједока, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, овај суд је испитао у оквиру жалбеног основа погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, у смислу одредбе члана 30. став 2. Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала („Службени гласник Републике Српске“, број 37/06, 69/06 и 99/07), односно члана 28. став 2. Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала-Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 111/07), Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала Окружног суда у Бањој Луци, надлежно је на читавој територији Републике Српске за поступање у случајевима предвиђеним чланом 3. тог Закона, без обзира на прописану казну за поједино кривично дјело. За преостали дио цитиране законске одредбе, у дијелу који гласи „односно у свим случајевима када је од главног специјалног тужиоца донијета одлука о преузимању предмета“, Одлуком Уставног суда Републике Српске, број У-47/09 од 19.3.2014. године, утврђено је да није у сагласности са

Уставом Републике Српске. Међутим, у конкретном случају, ради се о поступању у предмету по наредби специјалног тужиоца број А 492/12 од 16.12.2012. године, а не наредби о преузимању предмета, тако да је упућивање на наведену одлуку Уставног суда Републике Српске, у овире жалбених приговора о стварној надлежности првостепеног суда, и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка е) ЗКП РС, без основа.

У конкретном случају, оптужницом Окружног тужилаштва Бања Лука-Посебно тужилаштво за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала-Специјално тужилаштво број Т19 0 КТ 0000285 12 од 21.5.2013. године, терете се оптужени Р.Ј., због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом примања мита из члана 351. став 1. истог Закона и оптужени Ђ.Ш. због кривичног дјела примања мита из члана 351. став 2. у вези са чланом 25. КЗ РС, која дјела припадају групи кривичних дјела против службене дужности.

Закључци из побијане пресуде, на којима је заснована аргументација о стварној надлежности Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала, у смислу одредбе члана 28. став 2. у вези са чланом 3. тачка б) Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала-Пречишћени текст, су правилни и законити. Ради се о корупционим кривичним дјелима против службене дужности а околности извршења дјела и то чињеница да је оптужени Р.Ј., злоупотребом позиције стечајног управника у стечајном поступку над предузећем ад „П.д. д.о.о. К.В., као службено лице примио новац као поклон, а оптужени Ђ.Ш. у повезаности са тим дјелом у томе му помогао, да је оптужени Ј., извршењем дјела прибавио велику имовинску корист, указује да је кривично гоњење од посебног значаја за Републику Српску. Ради се о кривичном дјелу које спада у групу најтежих облика кривичних дјела против службене дужности, обзиром на прописане казне затвора за дјела из групе кривичних дјела против службене дужности. Све наведено, и по оцјени овог суда, дефинише услове из одредбе члана 3. тачка б) Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала-Пречишћени текст и тиме стварну надлежност Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала.

Надаље, нису основани жалбени аргументи, у прилог тврдњи да је признање, које је осумњичени Ђ.Ш., дао у истрази у Специјалном тужилаштву, условљено неодређивањем мјере притвора, а што је оптужени (по властитим тврдњама), прихватио због лошег здравственог стања и тиме изнуђено, односно да је то признање неистинито и дато под „притиском тужиоца“ те да је, заснивањем побијане пресуде на таквом незаконитом доказу, супротно одредби члана 10. став 2. у вези са ставом 1. ЗКП РС, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, из записника Специјалног тужилаштва број Т 19 0 КТ 0000285 12 од 16.11.2012. године о испитивању осумњиченог, произилази да је био поучен о свим правима, у смислу одредбе члана 143. ЗКП РС и могућности кориштења његовог исказа као доказа у даљем току поступка, у смислу члана 6. ЗКП РС, да је саслушан у присуству браниоца, те да је тај записник, као тачан и садржајем вјеродостојан датој изјави, без примједби, потписао. То су чињенице које се жалбама не оспоравају, и оне,

по правилној оцјени и образложењу првостепеног суда, овај доказ дефинишу као законито прибављен. Наиме, оптужени је адвокат и нема сумње да има сазнања о свим процесним норма, па и посљедицама признања, на шта је и прописно упозорен, а накнадно негирање тачности садржаја записника из истраге и разлоге датог признања, изнесене на главном претресу, а затим потенциране у жалбама, у прилог тврдњи о незаконитости у прибављању овог доказа, основано не прихвата првостепени суд и за такве закључке даје образложење, које овај суд цијени као ваљане. Законити су и докази прибављени спровођењем посебних истражних радњи. Наредбом суда број 11 0 К 010796 12 Кпп од 16.11.2012. године, одређене су посебне истражне радње из члана 234. став 2. тачке г), д) и љ) ЗКП РС, са законским условима за њихову примјену из члана 234. став 1. ЗКП РС. О свему томе је у побијаној пресуди дато детаљно образложење. Из записника који је сачињен дана 16.11.2012. године у смислу одредбе члана 236. став 2. ЗКП РС, утврђено је да је судији за претходни поступак, прије издавања усмене наредбе достављен од стране тужиоца писмени, образложен приједлог за одређивање ових радњи са записником о прикупљању изјаве од свједока Н.Ш. од 15.11.2012. године. Записник садржи образложење основа сумње, потребе хитности у поступању и надзирању особа за које су постојали основи сумње да су починили кривична дјела за која се могу одредити посебне истражне радње из члана 235. тачка г) ЗКП РС, па је судија за претходни поступак дао усмену наредбу да се започне са наведеним посебним истражним радњама. Тачно је да је у записнику сачињеном у смислу члана 236. став 2 ЗКП РС, наведено да је специјални тужилац затражио издавање усмене наредбе и да је судија, након што је извршио увид у писмени приједлог тужилаштва и доказе уз приједлог, издао усмену наредбу у 16,35 часова. Међутим, очигледно је да се ради о омашци у писању које означава наведено време, како се то образлаже у побијаној пресуди (страна 23.), јер је саслушање свједока Н.Ш. завршено у 16,40 часова. Обзиром на садржај наведеног записника од дана 16.11.2012. године сачињеног у смислу одредбе члана 236. став 2. ЗКП РС, на истицању неповјерења у суд за дато образложење да се ради о омашци у писању, не може се градити тврдња да судија за претходни поступак, прије издавања усмене наредбе, није уз приједлог тужиоца имао и доказе за постојање основа сумње, као услова из одредбе члана 234. став 1. ЗКП РС, те да су тиме спроведене посебне истражне радње незаконите, као и сви други докази прибављени њиховим спровођењем. Надаље, као информатор у спровођењу посебних истражних радњи из одредбе члана 234. став 2. тачка д) ЗКП РС, наредбом суда број 11 0 К 010796 Кпп од 16.11.2012. године, одређен је Д.П. и без основа су аргументи из жалби, којима се, кроз приговоре о својству овог свједока, указује на незаконитост доказа прибављених спровођењем ових истражних радњи. Информатор није полицијски службеник као посебно обучено овлаштено лице и може бити свако лице које из различитих извора посједује информацију од значаја за откривање и доказивање дјела или с обзиром на своју позицију, може узети учешћа у оперативном раду. У конкретном случају, то је, управо, Д.П., оснивач и директор стечајног повјериоца Д.П. д.о.о. К.В. и „ГМВН F.G.у стечајном поступку који је рјешењем Основног суда у Бања Луци број 11 71 Ст 008341 06 Ст од 31.05.2007. године, отворен над предузећем а.д. П.д. д.о.о. К.В., па чињеница да је извршењем дјела оштећен и да је свједок под имунитетом, не представља законску сметњу да буде одређен и поступа као информатор у смислу одредбе члана 234. став 2. тачка д) ЗКП РС. У вези са наведеним, без основа су и жалбени аргументи у прилог тврдњи да су све радње, које је предузео Д.П., као информатор, незаконите јер су кориштене

противно Инструкцији о начину рада полицијских службеника на пословима спречавања и сузбијања криминалитета уз кориштење оперативно техничких средстава и метода, обзиром да се обавеза поступања по наведеној Инструкцији, односи на полицијске службенике МУП-а Републике Српске у оперативном раду. Надаље, није спорно да је изјава број ОВ-10180 од 16.11.2012. године, потписана од стране Д.П. и овјерена од стране надлежног органа Управе Града Б.Л. и да је изведена као доказ о чињеници да је садржај такве изјаве, осмислио оптужени Р.Ј. и захтјевао од П. да такав садржај изјаве овјери. У вези са наведеним, жалбени аргументи у прилог тврдњи да је наведена изјава незаконит доказ, као резултат подстрекавања специјалног тужиоца на извршење кривичног дјела у поступку овјере те изјаве, без основа су, јер све у вези са том изјавом, која, заједно са исказом свједока П. представља цјелину, мора цијенити са аспекта постојања дефинитивно донесене одлуке о извршењу дјела код оптуженог, што је овај суд испитао у оквиру жалбеног основа погрешно утврђеног чињеничног стања, обзиром да се тим приговорима, у суштини, оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Неосновани су жалбени приговори и тврдња да је изрека пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима а у дијелу одређених одлучних чињеница уопште не садржи разлоге и тиме захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радњи извршења, онако како је дат у тачкама 1. и 2. изреке побијане пресуде, супротно тврдњама из жалби, потпуно је јасан и садржи све елементе бића кривичних дјела, за које су оптужени том пресудом оглашени кривим. Садржи и чињенични опис из кога произилазе елементи свијести и воље умишљајног поступања оптужених у односу на сваку радњу у цјелини, дакле и у односу на последицу као битне елементе дјела. Такав опис радњи извршења у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о кривици и одговорности оптужених за почињена кривична дјела.

Надаље, у побијаној пресуди, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су образложени разлози за оцјену вјеродостојности исказа оптуженог Ђ.Ш. из истраге и са главног претреса, затим оптуженог Р.Ј. и свједока Д.П. и Н.Ш.. Ради се о једној свеобухватној и цјеловитој анализи њихових исказа појединачно, са аспекта садржаја, затим њиховој међусобној повезаности, те у повезаности са бројним материјалним доказима, тако да су без основа жалбене тврдње жалбе којима се указује на повреду одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Овај суд је испитао и приговоре изнесене у жалбама, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Докази спроведени на главном претресу, у сегменту утврђења чињеница да су оптужени извршили радње чињенично описане под тачком 1. а оптужени Р.Ј. и под тачком 2. изреке побијане пресуде, и по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за такав закључак, а то су искази наведених свједока, исказ оптуженог Ђ.Ш. из истраге и материјални докази прибављени од Агенције за банкарство Републике Српске са налозима за пренос средстава на рачуне

стечајног повјериоца, оптуженог Ђ.Ш., извјештаја Граничне полиције Републике Хрватске, те докази прибављени спровођењем посебних истражних радњи.

У односу на радње описане под тачком 1. изреке побијане пресуде, у поступку пред првостепеним судом правилно су утврђене све одлучне чињенице и на њима је заснован правилан закључак о договору и начину исплате дијела признатих потраживања у стечајном поступку, који је рјешењем Основног суда у Бањалуци број 11 71 Ст 008341 06 Ст од 31.05.2007. године отворен над предузећем а.д. П.д. д.о.о. К.В. од Д.П., оснивача и директора Д.П. д.о.о. К.В. и „ГМВН F.G.“, као стечајног повјериоца, да је један дио његових потраживања у дјелимичној диоби у износу од 116.000,00 КМ, на основу изјаве број ОВ 14554 од 24.12.2008. године о начину исплате коју је сачинио оптужени Р.Ј., уплаћен на рачун Ђ.Ш.а, пуномоћника тог стечајног повјериоца, који је након уплате 25.12.2008. године, истог дана са свог рачуна подигао 116.000,00 КМ и од тог износа 70.000,00 КМ лично предао на руке стечајном управнику, оптуженом Р.Ј., а остатак задржао за себе.

Овакав закључак је правилно првостепени суд засновао на исказима свједока Д.П., оптуженог Ђ.Ш. из истраге, који су у потпуности сагласни у одлучним чињеницама, извјештаја Агенције за банкарство Републике Српске и налога банака о преносу средстава, а једним дијелом и садржаја разговора, прибављених спровођењем посебних истражних радњи из одредбе члана 234. став 1. тачка г) ЗКП РС (одређених у вези са радњама из тачке 2. изреке побијане пресуде), у којима оптужени Ј., у разговору са свједоком Пајићем 15.11.2012. године, везано за уплату преосталог дијела признатих потраживања у стечајном поступку, потврђује пријем тог износа од 70.000,00 КМ, по ранијој дјелимичној диоби из 2008. године. Из наведених доказа утврђено је, и детаљно у побијаној пресуди образложено активно учествовање оптуженог Ђ.Ш. у овим радњама, на начин како је то чињенично описано у изреци побијане пресуде. Коначно, своју улогу у радњама које су предходиле предаји новца оптуженом Ј.у, као и саму реализацију ове радње, потврђује у свом исказу из истраге оптужени Ш., до детаља и увјерљиво описујући вријеме, мјесто састанака и садржаје разговора те радњи проистеклих из истих, који су чињенично подударни са оним описаним у изреци побијане пресуде, а потврђени исказима свједока П. и Шемића, садржајем аудио записника сачињених приликом сусрета П. и оптуженог Шушића, те материјалним доказима.

Измјена исказа оптуженог Ђ.Ш., која је касније услиједила на главном претресу и тврдња да је, након подизања наведеног уплаћеног износа новца на његов рачун 25.12.2008. године, као дијела признатог потраживања стечајног повјериоца, истог дана дао свједоку Д.П. 70.000,00 КМ, а не оптуженом Ј., како је то казао у истрази, правилно се образлаже у побијаној пресуди неприхватањем као вјеродостојном, јер нема основа у спроведеним доказима, и то допису Граничне полиције РХ на основу којег је утврђено да је П., критичног дана 25.12.2008. године, на граничном прелазу С.Г., ушао у РХ (у 11,07 часова), дакле, прије него што је оптужени Ш., са свог рачуна у НЛБ Р. б. Б.Л. подигао новац у износу од 116.000,00 КМ (у 12,28 часова), и резултатима вјештачења “пуномоћи” од 25.12.2008. године, која садржајем има карактер потврде о пријему новца од стране П., који је у потпису, и коначно, утврђењем које је засновано на резултатима вјештачења да иста није сачињена у то вријеме него касније, због

значајних и опредјељујућих разлика које се манифестују помјерањем, односно “падањем” отиска малог слова “а” у односу на референтно обиљежје неспорне писаће машине, како то произилази из налаза КТЦ Б.Л. и вјештака Љ.Г. Приговори из жалби и тврдња да је вјештак изашао из оквира одговарајуће области вјештачења и да је фактички вјештачио stroj-писаћу машину којом је куцан текст на наведеној пуномоћи, што није у оквиру његовог потребног стручног знања у смислу одредбе члана 160. ЗКП РС, нити одговарајуће наредбе суда, су без основа, јер из налаза и образложења вјештака са главног претреса, јасно призилази да су предмет вјештачења били неспорни документи откуцани писаћом машином од стране оптуженог Ђ.Ш. компарирани са спорном пуномоћи од 25.12.2008. године, у погледу времена сачињавања исте.

У односу на радње описане под тачком 2. изреке побијане пресуде, у поступку пред првостепеним судом правилно су утврђене све одлучне чињенице и на њима је изведен правилан закључак, да је оптужени Р.Ј., у времену од 14.11.2012. године до 16.11.2012. године, као стечајни управник у стечајном поступку као под тачком 1. изреке побијане пресуде, у оквиру својих овлашћења, у главној диоби, стечајном повјериоцу исплатио преостало признато потраживање у стечајном поступку, иако је знао да, по рјешењу Основног суда у Бањој Луци број 11 71 ПС 003768 04 Пс од 17.07.2009. године, којим је одређена привремена мјера обезбјеђења забране исплате потраживања стечајном повјериоцу, признато потраживање до износа од 100.000 КМ, не смије исплатити том стечајном повјериоцу до другачије одлуке суда о мјери обезбјеђења, па је дана 16.11.2012. године, дао налог да се са рачуна а.д. „П.д.“ - у стечају К.В. уплати 40.000,00 КМ на рачун Д.П. д.о.о. К.В., након које уплате је Н.Ш., радник „Д.П.“ д.о.о. К.В., са рачуна тог предузећа, истог дана, подигао 30.000,00 КМ и предао оптуженом Р.Ј., који је новац лично примио у Б.Л., на паркинг простору поред „П.ц.“, а након што је примио новац, оптужени Ј. дао налог да се са рачуна а.д. „П.д.“ - у стечају К.В. уплати 102.399,10 КМ на рачун Д.П. д.о.о. К.В..

Такав закључак је правилно заснован на исказу оптуженог Р.Ј., који признаје да је, на описан начин, од Ш. примио наведени износ од 30.000,00 КМ, на име поклона, исказа свједока П., који на увјерљив начин (и материјалним доказима потврђен) описује условљавање од стране оптуженог Ј. исплате преосталог дијела признатих потраживања у стечајном поступку, затим доказа прибављених спровођењем посебних истражних радњи у складу са одговарајућим наредбама суда, те у вези са тим и извршеног претреса оптуженог у ... у Б.Л., ком приликом су пронађене код њега обиљежене новчанице у износу од 30.000,00 КМ, у апоенима и серијског броја како је то наведено у потврди о привременом одузимању предмета, коју је оптужени Ј., без примједби потписао. Сам оптужени у свом исказу не спори да је имао сазнање о наведеној привременој мјери обезбјеђења, у односу на радње из тачке 2. изреке побијане пресуде, коначно, то одређује и његово својство стечајног управника у конкретном стечајном поступку, а описујући у свом исказу састајање и договоре са П. и Ш. правилно простепени суд утврђује постојање дефинитивно створене одлуке о извршењу дјела. Ради тога су без основа приговори из жалбе његовог браниоца, којима се, кроз тврдњу о подстрекавању на извршење дјела од стране тужиоца (у погледу овјере изјаве од 12.11.2012. године коју је сачинио оптужени о начину преноса средстава са рачуна стечајног дужника) и од стране Д.П., оспорава

правилност утврђења одлучних чињеница, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог.

На основу наведеног, овај суд налази да је побијана пресуда, заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, а како се повреда Кривичног закона, као жалбени основ, заснива на тврдњама о чињеничним недостацима, а који из изложеног нису почињени, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде, нема мјеста.

Овај суд је испитао побијану пресуду и у одлуци о кривичној санкцији, а у вези са приговорима изнесеним у жалби браниоца оптуженог Р.Ј., налазећи да приговори нису основани.

Наиме, у поступку одмјеравања казне, у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, које су од значаја за висину казни затвора и правилно, за кривично дјело примања мита из члана 351. став 2. КЗ РС, из тачке 1. изреке побијане пресуде, утврдио казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 4 (четири) мјесеца и, као споредну казну, новчану казну у износу од 9.000,00 КМ, а за кривично дјело примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС, из тачка 2. изреке побијане пресуде, утврдио казну затвора у трајању од 2 (двије) године и, као споредну казну, новчану казну у износу од 9.000,00 КМ, па је, на основу одредбе члана 42. став 2. тачке 2. и 4. и став 3. КЗ РС, изрекао јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и јединствену новчану казну, као споредну казну, у износу од 18.000,00 КМ, и о томе дао детаљне и ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди на страни 43. и 44., које овај суд прихвата као правилне, налазећи да су те казне потребна мјере казне за остварење сврхе кажњавања у свим њеним сегментима, прописаним у одредби члана 28. КЗ РС. На основу одредбе члана 44, КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора, оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 16.11.2012. до 16.12.2012. године, као и вријеме проведено у Психијатријској болници С. од 24.3.2014. до 03.4.2014. године.

Околностима које се наглашавају у жалби његовог браниоца и то неосуђиваност, животна доб оптуженог и лоше здравствено стање, по оцјени овог суда, дат је правилан значај, обзиром да су те околности, у поступку одмјеравања казни, цијењене у повезаности са другим, правилно утврђеним отежавајућим околностима, првенствено чињеници да се ради о великом износу прибављене имовинске користи, да се ради о два дјела, чиме је исказана упорност у извршењу.

На основу члана 56. став 1. тачка 3. члана 60. став 1. и 2. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности и то забрана обављања послова стечајног управника у трајању од 5 (пет) година од дана правоснажности пресуде, док је, на основу правилне примјене одредбе члана 94. став 1. и 2. и члана 95. став 1. КЗ РС, од оптуженог одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дјела у износу од 100.000,00 КМ. За одлуку о изрицању наведене мјере безбједности, дати су ваљани разлози у побијаној пресуди (страна 44.) првенствено са аспекта својства оптуженог у стечајном поступку, групи кривичног дјела за које је оглашен кривим том пресудом и околностима извршења. Изречена мјера одузимање имовинске користи, у складу је са цитираном законском одредбом, као обавезна.

Побијану пресуду је овај суд испитао у одлуци о кривичној санкцији, у вези са жалбама оптуженог Ђ.Ш. и његовог браниоца, у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС и проширеног дејства жалбе, прихватајући разлоге дате у тој пресуди за оцјену свих околности које су од значаја за висину казне. Изречена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, минимум је законом прописане казне за дјело за које оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, одмјерена је у складу са чланом 37. став 1. КЗ РС, а новчана казна, као споредна казна, у износу од 6.000,00 (шест хиљада) КМ, изречена је у складу са одредбом члана 31. став 2. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић